

במדינה

(המשך מעמוד 29)

„ברוך כלל אנחנו לא לוקחים כסף מ־ ערבים. רק מה? בכניסה הם מתבקשים לתרום כסף עבור רכישת גורילה.“ וכיצד יודעים עובדי הגן לזהות את הערבים בכניסה? הד"ר אברם לא יכול היה לענות על השאלה. בשבועות האחרונים שהה בחו"ל. הקופאית של הגן, שסירבה למסור את שמה, גילתה: „קיבלנו הוראות מהנהלה איך לזהות ערבים, אך אני לא מוכנה לספר. אני לא מדברת עם עיתונאים.“

הסכם צודק. סגן מנהל הגן זיגה יע־בץ, הקפיד פחות על סודיות: „אפשר להיכיר את הערבים על פי לבושם. נוסף לכך, הם מגיעים בקבוצות.“ באשר להסדר ה־כספי, הסביר את שטר התרומות: „בזמנו, כשהחליטו על הכניסה בשבתות, חשבו שרק יהודים יוכלו להיכנס חנינם לגן החיות. לא חזינו שלערבים יודע הדבר, והם יתחילו לבוא באלפיהם. אז ניסינו לקבל מהם כסף. הסברנו להם שהכניסה חנינם היא רק לתושבי המקום, על־מנת למנוע חילול־שבת, והתרמנו אותם לקניית קופי גורילה ואראנג־אוטאנגים! אז אומרים להם: זה אומנם חנינם, אבל שים כאן עשר לירות. זה יוצא חמישים אחוז הנחה. זה הסכם צודק בהחלט.“

מעכשיו, כשהועמדנו על כך שלא ניתן להפלות בין יהודי לערבי, אנחנו שוקלים כעת את סגירת הגן בשבת.“

קורסים

סוף סוף,

אחד הגון

יצחק בן־יהודה הוא בן־אדם הגון. כי רבים וזרירים בעם ישראל, פתח גם הוא לאחרונה קורס להסרטה, כדי לענות על הוריה העצומה ללימוד מקצוע זה, בי־עקבות התפתחות הטלחיויה ותעשיית ה־סרטים המקומית. רבים מהקורסים האלה הוכחו כבלתי־אם להתבטא בעדינות, ו־מאות ואלפי תלמידיהם יצאו בהרגשה ש־רומו עלידי היוזמים הזרירים, ולא קיבלו תמורה לכספם. לא כן, מסביר בן־יהודה, הקורס שלו: „אני יודע שהיו קורסים ש־המשטרה נטפלה אליהם. אבל לא אצלי. אני — הגון. אצלי לומדים, ואני לא מב־טיח כלום. אם בן־אדם מפסיק ללמוד, אני מתוויר לו את הכסף.“

הבטיחו לי עבודה. בסתירה מסוי־יימת לדבריו עומד החוזה, שעליו מוחת־מים התלמידים: „ידוע לי שעלי לכבד את־חייבות זו, ללא קשר עם הופעתי או א־הופעתי ללימודים. כן לא אבוא אליכם ב־דרישות להחזרת התשלום.“

בסתירה מסוימת עומדים גם דבריו של דויד מרציאנו, מתלמידי הפוטנציאלים של בן־יהודה. „באתי אליהם, הסברתי להם שאני רוצה ללמוד להיות מסריט בקולנוע.“ מס־סר דויד (22), שסיים זה עתה את שיריו תו בחיל־ההנדסה. „אמרו לי: למה לך להיות סתם מסריט? בוא תלמד אצלנו קולנוע. וגם הבטיחו לי עבודה בתור אסי־סטנט בסרט שהם עושים.“

לפעמים מצדיח, לפעמים לא. אין אלה הסתירות היחידות. בפרוספקט של ה־מכון להסרטה, שמפרסם בן־יהודה, מתו־אר בן־יהודה כדלהלן: „מפיק סרטים, חבר באיגוד הבינלאומי למהנדסי טלחיויה וקולנוע (ניו־יורק), מר־צה במכון להסרטה, ומשתתף בכנס שנתי (1966) של האיגוד הניל בלוס־אנג'לס.“

בעריפה, מגיש בן־יהודה את הסיפור הבא:

מה זה המכון להסרטה? זה אני נתתי את השם. הוא לא אומר כלום. אם יש שם, זה עושה רושם יותר טוב. אני לא מהנדס. אומנם למדתי פעם אלק־טרוניקה, אבל למדתי סרטים מתוך לימוד עצמי. אז איך אני חבר באיגוד המהנד־סים? לא חייבים להיות מהנדסים כדי לה־יות באיגוד. מספיק להיות קשור באיגו־צורה שהיא לקולנוע.

אני מסיק סרטים. לא רבים. בעיקר יומני קולנוע. אני עושה קודם סרטים, ואחר־כך משתדל למכור אותם. לפעמים אני מצ־ליח, לפעמים לא. לפעמים אני מקבל הז־מנות ישירות, אבל זה לא כל־כך הולך. עשיתי שני סרטים דוקומנטריים. אחד על־בית־חגן באורך 15 דקות. זה היה לפני

(המשך בעמוד 32)

**ההרגשה טובה כל כך
והסיבה פשוטה כל כך
כי התרחצתי לוב כל כך עם**

בת-אורן

מחירי סרטים זולים
לחצו